C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Sterling_Bruce-Opravar_kol.pdb

PDB Name: Sterling - Opravář kol
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 31.3.2007
Modification Date: 31.3.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Bruce Sterling - Opravář kol

Lyla ve visuté síti probudilo bušení na plech. Zaú-pěl, posadil se a vyklouzl do uličky ve své opravně kol přecpané nářadím.
Natáhl si černé, těsně přiléhající kraťasy a nasou-kal se do nátělníku zašpiněného včerejší vazelínou, který ležel na ponku. Krhavě pohlédl na svůj chrono-metr, zatímco si razil cestu ke dveřím. Bylo 10:04:38 ráno 27. června 2037. Přeskočil zbloudilou plechovku se základovkou a podlaha mu pod nohama tlumeně zaduněla. V tom návalu práce se propadl do spánku, aniž by dílnu patřičně uklidil. Nátěry podle přání zákazníka byly dobře placené, ale zabralo to hrozně moc času. Osa-mělý život plný práce ho už začínal unavovat.
Otevřel dveře dílny a odkryl tak propast zející k za-prášené podlaze hluboko dole. Pod spod-kem jeho dílny prolétli holubi ukoptě-ným otvorem v rozbitém atriovém skle a frnkli ke svému hnízdu kdesi v potem-nělých vnitřnostech nějakého mra-kodrapu.
Další zabušení. Hluboko dole přešla-poval u své nákladní tříkolky uniformo-vaný poslíček a rytmicky poškubával za dlouhý volně visící provázek Lylova dál-kového klepadla.
Lyle na něj se zívnutím mávl. Ze své výhodné pozo-rovatelské pozice pod obrovskými nosníky potem-nělého atria měl Lyle tri vypálená podlaží starého Archiplatu Tsatanuga jako na dlani. Kdysi elegantní zábradlí a rozbité pěší lávky zabíraly přední stěnu obrovské vzdušné prostory atria. Za zábradlím se ve třech podlažích rozkládala divočina státem dotova-ného osvětlení, drůbežích kukaní, nádrží na vodu a praporů squaterů. Ohněm poničené podlahy, stěny a stropy byly poseté podomácku vyrobenými skluzy, dlouhými vinutými schodišti a rozviklanými žebříky.
Lyle si všiml skupinky chatanooských demoličních dělníků ve žlutých ochranných oblecích. Četa opra-vářů rozvinovala podtlakové kartáče a vysokotlakou hadici z protivandalsky zabezpečených západních výtahů v 34. podlaží. Dvakrát nebo třikrát týdně se do zničené zóny vyrojili městští dělníci, aby předstírali práci, a s okázalým pokrytectvím předváděli přenos-né lešení a ohraničovací pásky. Ti líní parchanti se nikam nehonili.
Lyle přecvakl přepínače ve velké kovové skříňce u setrvačníku. Opravna se s jemným svistem lano-vých brzd spustila o tři patra, aby se skřípavým vrz-nutím dosedla na čtyři plechové sudy vyplněné betonem.
Poslíček mu byl povědomý. Pohyboval po zóně do-cela často. Lyle chlapci kdysi cosi upravil na přání na jeho tříkolce, nové tlumiče a nějaké ty lehoučké pře-vody, jak si vzpomínal, ale nedokázal si vzpomenout na jeho jméno. Lyle byl na jména hrozný. „Copak se děje, kámo?“
„Těžká noc, Lyle?“
„Pořádná fuška.“
Chlapec nad zápachem z opravny pokrčil nos. „Hodně sté natíral, co?“ Shlédl ke svému elektronic-kému diáři. „Pořád eště berete zásilky pro Edwarda Dertouzase?“
„Jo. Myslím, že jo.“ Lyle si poškrábal vytetované ozubené kolečko na zarostlé tváři. „Když musím.“
Kluk mu podal elektrické pero a natáhl k němu ruku. „Můžete to za něj podškrábnout?“ Lyle si opatrně založil nahé paže na prsou. „Ne, čoveče, nemůžu podepisovat za Koumáka Eddyho. Eddy je někde v Evropě. Eddy zmizel před pár měsíce-ma. Neviděl sem Eddyho celou věčnost.11 Poslíček se poškrábal na zpocené hlavě pod látkovou kšiltovkou.
Otočil se, aby se přesvědčil, že se k němu ne-blíží žádný z těch hrabivých umělců zločinu odkudsi ze squaterských děr. Stát prostě od-mítal doručovat poštovní zásilky do dvaatřicátého, třiatřicátého a čtyřiatřicátého patra. A navíc, v zóně nebylo nikdy vidět moc policistů. S výjimkou městské demoliční čety, v podstatě jedinými oficiálními činite-li, kteří se občas ukázali v zóně, tu bylo už jen pár šílených soucitných sociálních pracovníků NAFTA.
„Dostanu prémii, když mi podepíšete převzetí tyhle věci.“ Kluk k němu vzhlédl s důrazně přimhouřený-ma očima.
„Tohle bude nějaká cennost, Lyle. Je to fakt zvláštní způsob dopravy, zaplatili spoustu peněz, když to poslali právě takhle.“
Lyle si přidřepl v otevřených dveřích. „Tak se na to podíváme.“
Balíček byl těžkým nárazuvzdorným kvádrem v tepelně staženém plastovém smršťovacím obalu s nespočtem evropských směrových nálepek. Soudě podle všech těch štítků byl balíček předáván z jed-noho poštovního systému do jiného nejméně osm-krát, než oficiálně dorazil do opatrování nějaké lidské bytosti. Zpáteční adresa, pokud kdy nějaká existovala, byla zcela překryta. Možná odněkud z Francie.
Lyle zvedl krabici oběma rukama k uchu a zatřásl s ní. Jakýsi přístroj.
„Podepíšete nebo ne?“ „Jó.“ Lyle cosi nečitelně načmáral do malého políč-ka na podpis a potom pohlédl na

doručovatelovu tří-kolku. „Měl by sis nechat to přední kolo vycentrovat.“
Kluk pokrčil rameny. „Máte dneska něco k poslá-ní?“
„Ne,“ zavrčel Lyle, „už nedělám opravy poštou; je to moc složitý a už jsem se tím nechal hodně oškubat.“
„Jak myslíte.“ Kluk se vyhoupl na rovné sedlo své tříkolky a vyšlápl přes horkem popraskané keramic-ké dlaždice pasáže atria.
Lyle pověsil zvenčí na dveře vlastnoručně napsa-nou cedulku OTEVŘENO. Přešel doleva, šlápnutím na pedál odklopil víko obrovského odpadkového koše a vhodil tam balíček k ostatním Dertouzasovým věcem.
Poklop koše se nechtěl zavřít. Krámy Koumáka Eddyho konečně dosáhly kritického objemu. Koumák Eddy nikdy nedostával do opravny moc zásilek od jiných lidí, ale stále posílal poštu sám sobě. Co chvíli přicházely velké balíčky zašifrovaných disket z Eddy-ho výletního putování z Toulouse, Marseille, Valencie a Ruce. A hlavně z Barcelony. Eddy poslal z Barcelo-ny dost gigabajtů dat na to, aby jimi zaplnil pirátské datové nebe.
Využíval Lylovu opravnu kol jako svou bezpeč-nostní schránku. Tohle uspořádám nečinilo Lylovi problémy. Byl Eddyho dlužníkem; Eddy zavedl do opravny telefony a virtuální spoje a také zařídil taj-nou elektrickou přípojku. Tlustý pružný kroucený kabel se vinul z prostoru montážní šachty z 35. pod-laží, dále stropem 34. podlaží a nakonec zubatou pro-raženou dírou v hliníkové střeše Lylova mobilního domova zavěšeného na lanech. Všechny účty za elek-třinu platil nějaký bezejmenný Eddyho známý. Lyle spokojeně hradil výlohy zasíláním hotovosti do jedné anonymní poštovní přihrádky. Toto uspořádání bylo jedním ze vzácných a hodnotných spojení se světem, kde platí zákony.
Pokaždé, když pobýval v opravně, strávil Eddy většinu času pohroužen do dálkových virtuálních seš-lostí, od hlavy k patě zavinutý do těžkopádného pod-půrného obleku. Eddy byl po uši zamilován do jedné starší ženy z Německa. Virtuální láská se vším tím citovým zmítáním, vzdycháním a palčivou nejistotou působila přihlížejícím rozpaky. S ohledem na to Lyla příliš nepřekvapovalo, že Eddy opustil družstevní byt svých rodičů, aby se usadil ve squatu.
Eddy žil v opravně kol s přestávkami téměř rok. Pro Lyla to znamenalo hodně, protože Koumák Eddy se mezi místními squatery těšil určitému vlivu a prestiži. Eddy byl hlavním organizátorem legendár-ní Chattanooské vzpoury v prosinci '35, monstrózního pouličního mejdanu, který přerostl v úchvatné rabu-jící a paličské běsnění, které vypálilo tři podlaží Ar-chiplatu.
Lyle chodil s Eddym do školy a znal ho dlouhá léta; vyrůstali spolu v Archiplatu. Eddy Dertouzas byl těžký frajer na kluka svého věku, s politickými kon-takty a důkladně vytíženým síťovým připojením. Squat byl pro oba přínosem, dokud Eddy nakonec nevyloudil na své Němce, aby to spolu zkusili v reálu. V tu ránu skočil na první letadlo do Evropy.
Protože se rozešli jako přátelé, Eddy mohl posílat své balíčky dat z Evropy do opravny kol. Koneckonců, diskety byly důkladně zašifrované, takže nebylo pravděpodobné, že by někdo z úřadů mohl být někdy schopen přečíst je. Přechovávání několika tisícovek disket bylo jen nepatrným problémem ve srovnání s Eddyho složitým, strojově podporovaným milost-ným životem.
Po Eddyho nenadálém odjezdu prodal Lyle jeho majetek a peníze mu poslal do Španělska. Nechal si jen nástěnný televizor, Eddyho mediátor a levnou vir-tuální přilbu. Lyle usoudil - podle svých vzpomínek na vzájemnou domluvu -. že veškeré zařízení, které zanechal Eddy v opravně, je právoplatně jeho, a že s ním může nakládat podle vlastního uvážení. Touto dobou už bylo zcela jasné, že Koumák Eddy Dertouzas se nikdy do Tennessee nevrátí. A Lyle měl nějaké dluhy.
Lyle vysunul ostří z patentního kombinovaného nástroje a otevřel Eddyho balíček. Obsahoval kromě spousty dalších věcí nějaký přijímač kabelové televi-ze. Směšnou starožitnost v prostředí infobahnu. V NAFTA jste nikdy podobný přístroj vidět nemohli; tohle byl ten druh prehistorického harampádí, na který jste mohli narazit v domově nějaké nevzdělané baskické babičky a nebo možná v opevněném krytu nějakého zpátečnického Albánce.
Lyle odhodil archaickou kabelovou skříňku ria pytel stojící před nástěnnou obrazovkou. Teď nemá čas na nedůležité mediální hračky; musí se zabývat skutečným životem. Vklouzl na miniaturní záchodek skrytý za závěsem a konečně se vymočil do porceláno-vého nočníku. Přejel si zuby vodní tryskou a trochou chladné vody si ošplíchl tvář a ruce. Osušil se ruční-kem a potom si mázl do podpaží, rozkroku a po chodi-dlech trochu kolínské.
Když ještě žil se svou máti nahoře v 41. podlaží, používal Lyle staromódní antiseptické deodoranty. Dostal rozum ve spoustě věcí, jakmile unikl z mátina družstevního bytu. Nyní používal želatinovou kulič-kovou kolínskou s bakteriemi přívětivými k pokožce, které dychtivě požíraly lidský pot a jako vedlejší pro-dukt svého metabolizmu vylučovaly příjemně neškod-ný pach připomínající přezrálé banány. Život byl mnohem snazší, když jste se dokázali vyrovnat s vlastní mikroskopickou flórou.
Když se vrátil k ponku, zapojil Lyle plotýnku do zá-suvky a uvařil si trochu thajských nudlí se sušenými sardinkami. Snídani zazdil 4 dl Bioaktivního čističe střev Dr. Breasaira. Potom zkontroloval nátěr z pře-dešlé noci na rámu upnutém v pracovním držáku. Rám vypadal dobře. Ve tři ráno se Lylovi podařilo dostat do precizní natěračské práce ten správný nádech halucino-genní jasnosti. Lakování vynášelo a on potřeboval pení-ze naléhavě. Tohle ale nebyla ta pravá práce s koly. Chyběla jí autentičnost. Nátěr se vztahoval jen a jen k vlastníkovu egu. Tohle bylo to, co na natírání opravdu smrdělo. Nahoře v úrovni penthousů bylo pár bohatých děcek, která byla zažraná do „pouliční estetiky“, a která byla ochotna zaplatit dost peněz, aby si nechala od nějakého poskoka ozdobit své stroje. Ale tohle pozlátko kolu nijak neprospělo. Bicyklu pomohly takové věci jako srovnání rámu a bezvadné vedení bowdenů a správně napružené přehazovačky.
Lyle nasadil řetěz svého stacionárního kola na se-trvačník obchodu, vyhoupl se do sedla, navlékl si rukavice a virtuální přilbu a projel se půlhodinku na Tour de France 2033. Během namáhavého stoupání se držel vzadu ve skupince a potom, po tři slavné minuty, se utrhl nosičům vody z pelotonu a přilepil se na záda Aldovi Cipollinimu. Tenhle šampión byl uči-něný kolos, něco víc než člověk. Lýtka měl jako tvár-nice. Dokonce i v laciné simulaci bez plně

dotykové kombinézy Lyle moc dobře věděl, že na předjetí Cipo-lliniho nemá.
Lyle se odpojil, na chronometru si zkontroloval záznam srdečního tepu a potom sesedl ze svého tré-ninkového náčiní a vyprázdnil půllitrovou láhev anti-oxidačního uhličitého nápoje. Život byl snazší, když míval ve svém údělu společníka. Setrvačník v dílné v těchto dnech pozvolna ztrácel svou zásobu nahro-maděné energie, když ho roztáčel jen jeden maník.
Lylova nešťastná druhá spolubydlící pocházela z ranku cyklistů. Byla dráhovou cyklistkou z Kentuc-ky a jmenovala se Brigita Rohannonová. Lyle samot-ný byl také nějakou chvíli adeptem dráhové cyklistiky, dokud si steroidy neodrovnal ledvinu. Ne-očekával od Brigity žádné problémy, protože Brigita se v kolech vyznala a potřebovala jeho technickou podporu pro svůj závodní stroj a nevadilo jí, že musí roztáčet setrvačník, a kromě toho, Brigita byla lesbič-ka. V tréninkové tělocvičně i venku na závodech vy-stupovala jako tichá a disciplinovaná, malá, politicky uvědomělá, podřízená osoba.
Život v zóně však důkladně rozvinul Brigitinu výstřednost. Nejdřív začala kašlat na trénink. Potom přestala dodržovat jídelníček. Krátce nato dílna vrza-la a pohupovala se celonočními radovánkami ve stylu holka na holce, které degenerovaly do hýkavých tripo-vých orgií s potetovanými buchtami ze zóny, které si pouštěly ječivě dunivou hudbu a vzájemně se mlátily a kradly Lylovi nářadí. Byla to velká úleva, když Brigita nakonec zónu opustila, aby se dala dohroma-dy s jednou svou majetnou obdivovatelkou z 37. pod-laží. Po tom debaklu se ocitly Lylovy nepatrné finance na nule.
Lyle nanesl nové kroužky šarlatového laku kolem středu, držáku sedla a držáku přední vidlice. Musel počkat, až jeho dílo zaschne, a tak odešel od ponku, zvedl Eddyho kabelový tuner a imbusovým klíčem odšrouboval kryt. Lyle nebyl elektrikář, ale vnitřek vypadal docela neškodně: spousta housenek chrou-stajících bity a lacinéh alžírského křemíku. Spustil Eddyho mediátor, aby rozsvítil nástěnnou obrazovku. Dřív, než mohl s tou krabičkou cokoli zku-sit, vyskočil na obrazovku mukl jeho matky. Na Ed-dyho obrovské obrazovce vypadala muklova vosková, počítačem vytvořená tvář jako naducaný polštářek v saténovém povlaku. Jeho motýlek byl velký jako závodní tretra.
„Zůstaňte prosím na příjmu pro hovor od Andrey Schweikové z Carnac Instruments," vychrlil mukl jedním dechem.
Lyle z hloubi duše pohrdal všemi těmi mukly s pri-mitivní umělou inteligencí, kteří se napichovali na telefon. Nějaký čas, v době svého zelného mládí, vlastnil Lyle také mukla, ovšem sharewarový pro-dukt, jaký v normálním obchodě nekoupíte. Jako většina muklů, i ten Lylův měl jednu hlavní úlohu: jednat s nevyžádanými telefonními hovory od muklů ostatních lidí. V Lylově případě se jednalo o vlezlé mukly personálních poradců, školních psychiatrů, protizáškoláckých policajtů a dalších úředních otra-vu. Když se Lylův mukl nastartoval a rozběhl, měl vzezření takového podšitého bradavičnatého trpas-líka, který zeleně slintal a mluvil basovým bručením.
Ale Lyle nevěnoval svému muklovi odpovídající péči a údržbu, kterou tak křehké konstrukce vyžadu-jí, takže nakonec jeho laciný produkt zkolaboval do virtuálního šílenství.
Jakmile Lyle uprchl z mátina bytu do squatu, roz-hodl se pro minimální využití techniky a prostě ne-chával většinu času svůj telefon odpojený. To ale nebylo nejlepší řešení. Nemohl se skrýt před schop-ným a pečlivě udržovaným firemním muklem své matky, který s bdělou mechanickou trpělivostí číhal i na sebemenší záblesk oznamovacího tónu videotele-fonu na Lylově čísle.
Lyle si povzdechl a otřel prach z optického snímače na Eddyho mediátoru.
„Vaše matka se právě připojuje," ujistil ho mukl.
„Jó, jasně," zamumlal Lyle a ohlazoval si vlasy do nějakého náznaku účesu.
„Dala mi jasné instrukce, abych ji dálkově vyvolal v kteroukoli hodinu, aby se s vámi mohla okamžitě spojit. Opravdu si s vámi chce promluvit, Lyle."
„To je skvělé." Lyle si nemohl vzpomenout, jak si říkal mukl jeho matky. „Pan Billy" nebo „Pan Ripley" nebo nějak jinak, ale stejně pitomě...
„Víte, že Marco Cengialta právě zvítězil v Letním klasickém závodě v Liege?"
Lyle zamrkal a sedl si na pytel. „Jó?"
„Pan Cengialta použil třípaprskové keramické kolo s vnitřním kapalným závažím a kulovými pružinami v nábojích."
Mukl ztichl, jak zdvořile vyčkával na pří-padnou konverzační odpověď. „Na nohou měl prodyš-né kevlarové tretry s mikrospojkami," dodal.
Lyle nenáviděl způsob, jakým si každý mukl zazna-menává vaše osobní zájmy a potom sestavuje odpoví-dající konverzaci. Tahle strojová konverzace byla naprosto nelidská, ale přesto perverzně zajímavá, jako když vás polapí a podlézá vám nějaká ilustrova-ná reklama v časopisu. Matčinu muklovi nejspíš trva-lo celé tři vteřiny, než prolezl a získal všechny dostupné statistiky o letním kriteriu v Liege.
Objevila se jeho matka. Zastihla ho během oběda ve své kanceláři. „Lyle?"
„Ahoj, mami." Lyle si urputně připomínal, že tohle je jediná osoba na světě, která by na něj mohla mít ještě nějaký výraznější vliv. „Copak chceš?"
„Ach, nic zvláštního, jen jako obyčejně." Lylova matka odsunula tác s bambusovými výhonky a okounem. „Jen jsem tak maně přemítala, jestli jsi ještě naživu."
„Mami, ve squatu je to mnohem méně nebezpečné, než jak se ti snaží namluvit úřady a policie. Jsem v naprostém pořádku. Můžeš se sama přesvědčit."
Jeho matka zvedla úřednické půlené brýle zavěše-né na řetízku kolem krku a věnovala Lylovi zkouma-vý, počítači zprostředkovaný pohled.
Lyle zamířil čočky mediátoru na hliníkové dveře dílny. „Vidíš támhle, mami? Mám tady vlastní elek-trický obušek. Kdyby mi někdo chtěl dělat potíže, prostě jen vytáhnu tu věc z rámu dveří a pustím do toho maníka patnáct tisíc voltů." „Je to zákonné, Lyle?"

„Jasně. To napětí tě nezabije ani nic podobného, prostě tě jen složí na pěkně dlouho. Tenhle obušek jsem vyměnil za dobré kolo, má spoustu užitečných obranných funkcí."
„To zní opravdu hrozivě."
„Je neškodný, mami. Měla bys vidět, co teď u sebe nosí fízlové."
„Ještě pořád si pícháš ty injekce, Lyle?"
„Jaké injekce?"
Zamračila se. „Dobře víš jaké."
Lyle pokrčil rameny. „Ta kúra je naprosto bezpeč-ná. Je to mnohem bezpečnější než život naplněný randěním, to se musí nechat."
„Obzvlášť rande s takovými dívkami, které žijí tam dole v zóně rebelů, předpokládám." Jeho matka se ošila. „Dělala jsem si takové naděje, když ses dal dohromady s tou milou závodní cyklistkou. Brigitou, že? Co se s ní vlastně stalo?"
Lyle potřásl hlavou. „Každý tvého pohlaví a zázemí by měl chápat, jak důležité jsou ty zákroky, mami. Je to základní otázka nezávislosti na reprodukci. Antilibidá-ty ti dají skutečnou svobodu, svobodu od nutkání k re-produkci. Měla bys být ráda, že nejsem posedlý sexem."
„Nevadí mi, že tě tyhle věci nebaví, Lyle, jen to prostě vypadá jako pěkný švindl, že tě to dokonce ani nezajímá."
„Ale, mami, já taky nikoho nezajímám. Nikoho. Žádná ženská mi nebuší na dveře, aby se vyspala se soukromým fanatickým opravářem kol, který žije v chudinské čtvrti. Jestli k tomu někdy dojde, ty budeš první, kdo se to dozví."
Lyle se přívětivě zakřenil do objektivu. „Míval jsem holky, když jsem ještě závodil. Já jsem si to prožil, mami. Dělal jsem to. Pokud nejsi až po krk napumpo-vaná hormony, sex je úžasným plýtváním času. Sexu-ální osvobození je to největší hnutí za občanskou svobodu moderní doby."
„To je opravdu divné, Lyle. Není to přirozené."
„Mami, promiň, ale ty nejsi zrovna ta pravá, která může mluvit o přirozenosti, víš? Vypěstovala sis mě ze zygoty, když ti bylo padesát pět." Pokrčil rameny. „Teď mám moc práce na nějaké románky. Prostě se chci naučit všechno kolem kol."
„Pracoval jsi s koly, když jsi bydlel tady se mnou. Měl jsi opravdové zaměstnání a bezpečný domov, kde ses mohl pravidelně sprchovat."
„Jasně, pracoval jsem, ale nikdy jsem neřekl, že chci nějaké zaměstnání, mami. Řekl jsem, že se chci naučit všechno o kolech. To je velký rozdíl! Nemůžu být nějaký upachtěný otrok mzdy v nějaké všivé ob-chodní síti s bicykly."
Jeho matka neodpověděla.
„Mami, neprosím se tě o žádné laskavosti. Nepotře-buju žádné šéfy, ani žádné učitele, ani žádné nájemce, ani žádné policajty. Jde jen o mě a o moji práci tady dole. Vím, že lidé na úřadech nesnesou, že si nějaký čtyřiadvacetiletý člověk žije nezávislým životem a dělá si přesně to, co chce, ale nikde to nevykřikuju a nechávám si to pro sebe, takže se nikdo nepotřebuje o mě starat."
Lyle zvedl lýtkový sval do záběru kamery. „Podívej se na tu nohu! Vypadá snad jako gastrocnemius sla-bého a nemocného člověka?"
„Mohl bys někdy přijít domů a dát si se mnou něja-ké pořádné jídlo?"
Lyle zamrkal. „Kdy?"
„Co třeba ve středu? Můžeme si dát vepřové kotlety."
„Možná, mami. Nejspíš ano. Musím si to rozmyslet. Ještě ti zvolám, jo? Ahoj." Lyle zavěsil.
Zapojení mediátoru k primitivnímu kabelovému tuneru bylo obtížné, ale Lyle nebyl z těch, kteří by se nechali vyvést z míry čistě mechanickým problémem. Lakování muselo počkat, když sáhl po minisvorkách a elektrikářských kleštích. Teď mu přišlo vhod, že práce s táhly moderních brzd ho naučila, jak spojovat skleněná vlákna.
Když kabelový tuner konečně ožil, jeho škála slu-žeb byla směšná. Kterýkoli kloudný moderní mediá-tor se mohl procházet širým informačním prostorem, ale tahle skříňka nenabízela nic jiného než „kanály". Lyle už zapomněl, že může dokonce přijímat zastara-lé „kanály" z chattanooského městského světlovodu. Ale tyhle kanály byly médiem podporovaným státem a stát byl stále o něco pozadu za hlavní vlnou vývoje sítí. Chattanooské objemné přenosové pásmo na skle-něných vláknech stále ještě zabíraly starobylé státem spravované „veřejně přístupné kanály", vinoucí se ve své technicky fosilní nepatřičnosti hluboko pod běž-ným křiklavým karnevalem populárních virtuálních realit, infobahnů, komunikačních central přecpaných démy, nadávek na veřejné služby, bujících her na hrdiny, potápění se ve snech a reklam.
Ten malý kabelový tuner nepřijímal nic jiného než politické kanály. Celkem tři: zákonodárný, soudní a výkonný. A to bylo patrně všechno. Tuner, který nena-bízel nic jiného než politické vysílání NAFTA. Na Legi-slativním kanálu probíhalo cosi na způsob parlamentní rozpravy o správném využívání země v Manitobě. Na Právním kanálu nějaký právník řečnil ostošest k soud-cům o burze s právy na znečišťování vzduchu. Na Za-stupitelském kanálu líně postával velký houf nějakých balíků kolem zavátého makadamu kdesi v Luisianě a čekal, až se něco stane.
Skříňka nenabízela žádné záběry týkající se politi-ky v Evropě, ve Sféře nebo na Jihu. Nebyly tam žádné dotykové body, hvězdičky ani bublinky s popisem. Ne-mohli jste si nic prohlédnout podle libosti ani si to označit záložkou - prostě jste museli pasivně sledovat to, co pro vás právě připravili pánové kanálu a co se vám rozhodli ukázat. Tenhle mediální přístup byl tak urážlivě ubohý, těžkopádný a primitivní, že to bylo až téměř perverzně zajímavé. Něco jako když koukáte klíčovými dírkami.
Lyle nechal krabičku na Zastupitelském kanálu, protože to vypadalo nadějně, že se tam nakonec něco může přihodit. Rychle pochopil, že ten nesnesitelně monotónní salát na zbývajících dvou kanálech je srov-natelně vzrušující tak, jak je u těchto kanálů zvykem. Přesunul se k pracovnímu stolu a vrátil se k lakýrnic-ké práci.
Konečně dorazil prezident NAFTA a odběhl od své helikoptéry na makadam v Louisianě. Ze středu vyč-kávajícího davu se zhmotnila smečka členů preziden-tovy ochranky, kteří vypadali současně nadmíru zaměstnaní i ledově

vyrovnaní.
Náhle ve spodní části obrazovky probleskla řádka textu. Ten text byl vysázen velmi staromódním počítačovým písmem, křídově bílá písmena s lehce znatelnými zubatými hranami. „Podívejte se na něj, jak upaluje ke značce pro záběr“ hlásal podtitulek, když přejížděl po obrazovce. „Proč ho důkladně nesez-námili se situací? Vypadá jako utržený ze řetězu!“
Prezident roztomile prokličkoval sluncem ozáře-ným makadamem a stihl při tom vrhat pohledy na všechny strany. Potom se prudce zastavil, aby si potřásl s horlivě nataženou rukou nějakého místního politika. „To muselo bolet“ komentoval to text. „Ten-hle cajunský hňup sráží volební preference“ Prezident žoviálně žvanil s místním politikem a postarší babou v nachových šatech, která byla podle všeho manžel-kou toho člověka. „Odveďte ho od těch nul!“ vztekal se podtitulek. „Odveďte toho Muže nahoru na pódium, pro lásku tchoří! Kde je personální šéf? Nacpaný těmi takzvanými 'chytrými drogami' jako obvykle? Dělejte svou práci, lidi!“
Prezident vypadal dobře. Lyle si všiml, že prezi-dent NAFTA vypadá vždycky dobře, zdálo se, že je to profesionální požadavek. Velcí političtí hlavouni v Evropě vždycky vypadali zadumaně a inte-lektuálně, lidi ze Sféry vždycky vystupovali pokorně a odevzdaně a lidé z Jihu vždycky vypadali rozzlobe-ně a fanaticky, ale prezident NAFTA se stále tvářil tak, jako by právě uplaval pár délek bazénu a potom si dopřál lehkou masáž. Jeho velká, lesklá, strojeně blažená tvář byla diskrétně poznamenána tetováním: obě tváře, propojená řádka tetování na čele nad obočím a k tomu navíc pár symbolů na bradě tvrdé jako skála. Prezidentova tvář byla jedinečným no-sičem reklamy pro hlavní sponzory a zájmové skupi-ny.
„Myslí si snad, že na to máme celý den?“ dožadoval se text. „Co tu má co dělat ta pauza? Nedokáže snad dneska nikdo důkladně připravit mediální událost? Tomuhle říkáte veřejné vystoupení? Tomuhle říkáte informování voličstva? Kdybychom věděli, že infoba-hn dospěje k něčemu takovému, nikdy bychom tu věc nebudovali!“
Prezident roztomile prokličkoval k pódiu posetému obřadními mikrofony. Lyle si po-všiml, že politici vždy používali ob-jemný překypující hrozen tradič-ních velkých tlustých mikrofonů, i když v současnosti bylo možno vyrobit funkční mikrofony velikos-ti zrnka rýže.
„Hej, jak se vede?“ zeptal se pre-zident a zazubil se.
Dav mu v odpověď s drsným nad-šením sborově zajásal.
„Pusťte tyhle skvělý lidi o kou-sek blíž,“ přikázal prezident náhle a rozevlátě mávl na svou suitu tělesných strážců. „Poďte všecky blíž, všecky! Sedněte si rovnou na zem, vždyť dneska jsme se tady sešli sami prostý lidi.“ Prezident se laskavě usmál na potící se letní dav ve slamácích, který se tady tlačil, aby se k němu přidal, a který stále nedokázal uvěřit svému štěstí.
„Právě jsme s Marietou zbaštili skvělej oběd v Ope-lousas,“ poznamenal prezident a pohladil si ploché, svalnaté břicho. Opustil nadřazenost svého oficiál-ního pódia, aby si energicky potřásl s louisianským davem. Jak se přesouval od jedné svírající ruky ke druhé, každé jeho slovo bylo neomylně zachycováno neviditelným mikrofonem, nejspíš implantovaným v jedné z jeho stoliček. „Dali jsme si neloupanou rejži, červený fazole - ty ale byly pálivý! - a raky dost velký na to, aby strčili do kapsy humry z Maine!“ Uchechtl se. „A jakej to byl pohled na ty langusty! No věřili byste tomu lidičky?“
Prezidentovi strážci nenápadně, ale metodicky zkoumali dav přenosnými detektory a důmyslnými senzory v brýlích. Nezdáli se být příliš zaujati prezi-dentovou údajnou změnou v zaběhlých postupech.
„Koukám, že se chystá spustit jako obvykle své gene-tické bláboly“ komentoval podtitulek.
„Vy lidi máte svatý právo bejt opravdu hrdý na zemědělství v tomhle státě,“ burácel prezident. „Vašim znalostem zemědělský vědy se nic nevyrovná! Jistě, já vím, že v pásmu věčnýho sněhu žije pár tvrdohlavejch Ludditů, který říkají, že dávaj přednost svejm roztomilejm rackům.“
Všichni se zasmáli.
„Lidi, já nemám nic proti tomuhle přístupu. Když nějakej chytrolín chce utratit svý těžce vydělaný pe-níze na nákup, loupání a vysávání těch maličkejch prcků, proti tomu nemám nic ani já, ani Marieta. Není to pravda, zlato?“
První dáma se usmála a zamávala rukou v silové rukavici.
„Ale lidičky, vy i já víme, že tyhle kňouralové, který nás zdržuj ou nářky o 'přirozené stravě', si nikdy v ži-votě nevycucli hlavu langusty! 'Přirozená', můj ty smutku! Koho se to snaží oklamat? Copak to zname-ná, že jen proto, že jste z venkova, že si nemůžete hrát s DNA!“
„Dal si opravdu záležet s nácvikem místních pří-zvuků“ komentoval to text. „Není to špatné na chlapí-ka z Minnesoty. Ale podívejte se na tu nepořádnou, neschopnou práci s kamerou! Copak už na to nikdo nedává pozor? Co se to propána děje s naší úrovní?'
Kolem oběda měl Lyle hotovou poslední vrstvu nátěru. Zhltl misku jáhlové kaše a rozžvýkal hrst jodizovaných mořských hub bohatých na minerály.
Potom se usadil před nástěnnou obrazovkou, aby se pustil do práce na inerciální brzdě. Lyle věděl, že v inerciální brzdě jsou velké peníze - pro někoho, někde, někdy. To zařízení mělo před sebou velkou budoucnost.
Lyle si nasadil na oko zlatnickou lupu a začal si metodicky hrát s brzdou. Líbil se mu způsob, kterým piezoplastová čelist s ráfkem převádějí brzdící ener-gii do elektrického akumulátoru. Konečně nějaký způsob, jak zachytit energii, kterou ztrácíte při brždě-ní, a připravit ji k vhodnému využití. Bylo to téměř, ale ne docela, magické.
Tak, jak si to Lyle maloval, jednoho dne bude exis-tovat velký trh pro inerciální brzdy, které zachycují energii a potom ji ženou zpět nějakým způsobem, který vypadal přesně jako lidská energie při šlapání, přímým a svalovým způsobem, ne těžkopádnými a bzučícími převody jako nějaký upachtěný moped napájený z baterií. Pokud by systém pracoval správ-ně, dával by jezdci pocit plné přirozenosti a přitom lehké nadlidské síly současně. A musí to být prosté, takový systém, jaký by kterýkoli opravář kol dokázal spravit ručním nářadím. Nešlo by to, kdyby to bylo příliš křehké a zdobné, to by prostě nevypadalo jako opravdový bicykl.

Lyle měl spoustu nápadů na konstrukci. Byl si dokonale jist, že by s tím problémem dokázal význam-ně pohnout, jen kdyby nemusel pracovat do úmoru jen proto, aby udržel dílnu v provozu. Kdyby mohl dát dohromady dostatečný kapitál k sestrojení prototypů a provádění důkladných testů v terénu.
Musí to být samozřejmě řízeno čipem, ale současně i plně respektující ducha cyklistiky. Dnes už má v sobě spousta kol čipy, v odpružení, brzdách nebo odstředivých nábojích, ale kola prostě nebyla jako počítače. Počítače mají podstatu černé skříňky, žádné velké viditelné pohyblivé součásti. Lidé jsou ovšem na druhou stranu sentimentální ke svému cyklistickému vybavení. Lidé jsou nezvykle umínění a konzervativ-ní, pokud jde o kola. Proto také cyklistický trh nikdy opravdu neovládly rozvinuté technologie, i když tako-vé konstrukční postupy měly velké mechanické výho-dy. Lidé neměli rádi svá kola příliš složitá. Nepřáli si, aby bicykly nadávaly a stěžovaly si a hvízdavě vyža-dovaly pozornost a neustálé zdokonalování tak, jak tomu je v případě počítačů. Kola byla příliš osobní. Lidé si přáli, aby se jejich kola opotřebovávala.
Někdo zabušil na dveře dílny.
Lyle je otevřel. Pod škvírou u sudů stála vysoká brunetka v elastických kraťasech, s modrým pulov-rem s krátkými rukávy a vlasy svázanými do ohonu. Pod jednou paží měla kolo, nějakou starou taiwan-skou práci s rámem z lakovaného papíru. „Jste Edward Dertouzas?“ zeptala se a vzhlédla k němu.
„Ne,“ řekl Lyle trpělivě. „Eddy je v Evropě.“
Zamyslela se nad tím. „Já jsem v zóně nová,“ při-znala se. „Dokázal byste mi spravit to kolo? Právě jsem si ho koupila v bazaru a myslím, že potřebuje nějakou údržbu.“
„Jasně,“ odvětil Lyle. „Přišla jste ke správnému chlápkovi na tuhle práci, madam, protože Eddy Der-touzas by nedokázal opravit kolo ani náhodou. Eddy tady jen bydlel. Já jsem ten, komu ve skutečnosti patří tahle dílna. Podejte mi to kolo.“
Lyle si přidřepl, popadl tyč řidítek a vtáhl kolo do dílny. Žena k němu uctivě vzhlížela. „Jak se jmenujete?“
„Lyle Schweik.“
„Já jsem Kitty Casadayová.“ Zaváhala. „Můžu si vylézt tam nahoru?“
Lyle k ní natáhl ruku, popadl ji za svalnaté před-loktí a vytáhl ji nahoru do dílny. Nevypadala zase tak dobře, ale měla opravdu dobré proporce -jako horská cyklistka nebo triatlonová závodnice. Vypadala asi tak na pětatřicet. Bylo to ale těžké přesně odhadnout. Když se lidé svěří do rukou kosmetické chirurgii a dů-kladné bio-údržbě, není snadné odhadnout jejich věk. Pokud neprovedete dobrou, důkladnou zdravotní pro-hlídku jejich očních víček, lůžek nehtů, vnitřních blan a tak podobně.
Rozhlížela se po dílně s velkým zájmem, hnědý ohon jí poletoval ze strany na stranu. „Odkud pocházíte?“ zeptal sejí Lyle. Už zapomněl, jak se jmenuje.
„No, narodila jsem se v Juneau na Aljašce.“
„Kanaďanka, co? Super. Vítejte v Tennessee.“
„No, vlastně, Aljaška bývala součástí Spojených států.“
„Děláte si srandu,“ opáčil Lyle. „Hele, já nejsem historik, ale už jsem viděl Aljašku na mapě.“
„Tak vy máte celou dílnu a všechno ostatní vesta-věné do téhle staré buňky! To je vážně věc, pane Schweiku. Co je za tím závěsem?“
„Volná místnost,“ odpověděl Lyle. „Ta patřila mému spolubydlícímu.“
Vzhlédla k němu. „Dertouzasovi?“
„Jo, tomu.“
„Kdo je tam teď?“
„Nikdo,“ řekl Lyle smutně. „Mám tam uložené ně-jaké věci.“
Pomalu přitakala a neustále se přitom rozhlížela, očividně překypující zvědavostí. „Co vám to běží na té obrazovce?“
„Těžko říct, vážně,“ odpověděl Lyle. Přešel míst-nost, sklonil se a vypnul kabelový tuner. „Nějaké divné politické kecy.“
Začal si prohlížet její kolo. Všechna výrobní čísla byla odstraněna. Typické kolo ze zóny.
„První, co musíme udělat,“ řekl rázně, „je, že vám ho musím upravit přesně na míru: nastavím výšku sedla a řidítek a délku pedálů. Potom napnu řetěz, opravím kola, zkontroluju brzdové čelisti a napínací šrouby, vyladím přehazovačky a namažu převody. Běžná práce. Budete potřebovat lepší sedlo než je tohle - tohle sedlo je pro mužskou pánev,“ zvedl k ní zrak. „Máte platební kartu?“
Přikývla, potom se zamračila. „Ale už mi nezbývá moc^velký kredit.“
„Žádný problém.“ Otevřel ohmataný katalog. „Tohle potřebujete. Nějaké slušně vypadající želati-nové sedlo. Vyberte si, které se vám líbí a můžeme si ho nechat doručit do zítřka do rána. A ještě,“ - zalis-toval stránkami - „mi objednejte jeden tenhle.“
Přistoupila blíž a prohlédla si tu stránku. „'Otěru-vzdorná sada keramických klíčů na středy/ to je ono?“ „Správně. Já vám opravím kolo, vy mi seženete tohle nářadí a jsme si kvit.“
„Dobrá. Jasně. To je levné!“ Usmála se na něj. „Líbí se mi způsob vašeho podnikám, Lyle.“
„Zvyknete si na výměnný obchod, když zůstanete v zóně dost dlouho.“
„Nikdy jsem ještě ve squatu nebydlela,“ řekla za-myšleně. „Líbí se mi zdejší přístup, ale lidé říkají, že squaty jsou pěkně nebezpečné.“
„Nevím o squatech v jiných městech, ale chattano-oské squaty nejsou nebezpečné, pokud si nemyslíte, že anarchisti jsou nebezpeční, a anarchisti nejsou ne-bezpeční, pokud nejsou opravdu opilí.“ Lyle pokrčil rameny. „Lidé vám budou pořád krást vaše věci, to je na tom asi to nejhorší. Potlouká se tady kolem pár opravdu drsných maníků, kteří prohlašují, že mají pistole. Vlastně jsem nikdy neviděl, že by někdo pou-žil pistoli. Staré zbraně není těžké najít, ale je na

to potřeba skutečného chemika, abyste dneska udělala funkční munici.“ Usmál se na ni. „A kromě toho, připadáte mi, že se o sebe dokážete postarat.“
„Chodím na hodiny bojového umění.“
Lyle přikývl. Otevřel zásuvku a vyndal krejčov-skou míru.
„Viděla jsem všechna ta lana a kladky, které máte na vršku tohohle bytu. Můžete ho celý vytáhnout nad podlahu, co? Pověsíte ho celý ke stropu tam nahoře.“
„Máte pravdu, ušetří mi to spousty problémů s lidmi, kteří se sem chtějí vloupat.“ Lyle pohlédl na svůj elektrický obušek usazený v závěsu dveří. Sledo-vala jeho pohled ke zbrani a potom na něj obdivně pohlédla.
Lyle jí změřil paže a délku trupu, potom k ní pokle-kl a změřil jí nohu od rozkroku k podlaze. Dělal si poznámky. „Dobrá,“ řekl. „Stavte se zítra odpoledne.“
„Lyle?“
„Jo?“ Vstal.
„Nechcete tuhle místnost pronajmout? Potřebuju opravdu bezpečné místo v zóně, kde bych mohla bydlet.“
„Lituju,“ řekl Lyle slušně, „ale já nenávidím nájem-ce a nechci se stát jedním z nich. Já potřebuju spolu-bydlícího, který dokonale zapadne do konceptu mé dílny. Víte, někoho, kdo má zkušenosti, aby se mohl starat o mé zázemí nebo opravovat kola. A kromě toho, kdybych si od vás vzal nějakou hotovost nebo vám účtoval nájemné, lidi z berňáku budou mít zase jeden důvod, aby mě mohli prudit.“
„Jasně, dobře, ale...“ Odmlčela se, potom na něj pohlédla zpod přivřených víček. „Se mnou to bude mnohem lepší, než když necháte tuhle místnost dál prázdnou.“
Lyle na ni udiveně zíral.
„Já jsem pěkně užitečná ženská, která se může hodit, Lyle. Nikdo si prozatím nestěžoval.“
„Vážně?“
„Opravdu.“ Směle na něj upírala zrak.
„Promyslím si vaši nabídku,“ odpověděl Lyle. „Jak jste říkala, že se jmenujete?“
„Já jsem Kitty. Kitty Casadayová.“
„Kitty, já mám na dnešek spoustu práce, ale uvidí-me se zítra, dobře?“
„Dobře, Lyle.“ Usmála se. „Rozmyslíte se, co se mnou, platí?“
Lyle jí pomohl dolů z dílny. Sledoval ji, jak míří pryč přes atrium, dokud nezmizela v přeplněných dveřích Crowbaru, squatové kavárny. Potom zavolal matce.
„Zapomněl jsi snad na něco?“ zeptala se ho, když vzhlédla od pracovního monitoru.
„Mami, vím, že je to sotva uvěřitelné, ale právě mi na dveře zabušila divná ženská a nabídla mi, že se se mnou vyspí.“
„Děláš si legraci, že?“
„Výměnou za byt a stravu, řekl bych. Ale co, říkal jsem, že ty budeš první, kdo to bude vědět, když k něčemu takovému dojde.“
„Lyle -“ Jeho matka zaváhala. „Lyle, myslím, že bys měl raději přijít hned domů. Uděláme si tu společnou večeři dneska, dobrá? Musíme si o téhle situaci tro-chu promluvit.“
„Jo, dobře. Mám tady nějaké lakování, které stejně musím doručit do 41. podlaží.“
„Nemám z toho zrovna dobrý pocit, Lyle.“
„To je v pořádku, mami. Uvidíme se dneska večer.“
Lyle sesadil nově natřené kolo. Potom přepnul se-trvačník na dálkové ovládání a vyšel z dílny. Nasedl na kolo a na dálkovém ovladači zadal heslo. Dílna se úslužně vysoukala daleko z dosahu a visela tam v prostoru pod ohněm očouzeným stropem a lehce se pohupovala.
Lyle se opřel do pedálů a vyrazil pryč, zpátky k výtahům, zpátky do oblasti, ve které vyrůstal.
Doručil kolo tomu potěšenému mladému idiotovi, který si práci objednal, nacpal si hotovost do bot a potom odešel dolů ke své matce. Osprchoval se, oholil a dů-kladně si vymydlil vlasy. Měli vepřové kotlety s kuku-řičnou kaší a opili se spolu. Jeho matka si stěžovala na rozchod se svým třetím manželem a hořce plakala, ale ne tolik jako obyčejně, když přišlo tohle téma na přetřes. Lyle měl silný dojem, že už se docela sebrala a pěkně brzy se začne poohlížet po čísle čtyři.
Kolem půlnoci Lyle odmítl rituální nabídky své matky na nové oblečení a nějakou tu výslužku a vyra-zil zpět dolů do zóny. Ještě stále se mu trochu pletly nohy z matčina sherry, a tak zůstal chvíli stát u roz-bitého skla atria, zhluboka dýchal a zíral ven na měs-tem cloněné letní hvězdy. Hluboká temnota v zóně v noci byla jednou z věcí, proč tohle místo miloval. Vtíravé nepřetržité bezpečnostní osvětlení ve zbytku Archiplatu nebylo v zóně nikdy obnoveno.
Zóna byla vždy mnohem živější v noci, kdy dovnitř začali pronikat všichni ti normální lidé, aby brouzdali nelicencovanými brlohy a nočními podniky, ale veš-kerá tahle aktivita probíhala za diskrétně zavřenými dveřmi. Tu a tam rozmístěné marnivé vlnovky červe-ných a modrých neonů jen zvyšovaly tu požehnanou nepřirozenou záři.
Lyle vytáhl dálkový ovladač a poručil dílně, aby se vrátila dolů.
Dveře dílny byly vylomené.
Lylova poslední klientka ležela v bezvědomí zhrou-cená na podlaze. Měla na sobě černou vojenskou uni-formu, pletenou kuklu a lezeckou výstroj.
Začala své vloupání do Lylova obchodu tím, že vytáhla elektrický obušek ze zářivého bezpečnostního pouzdra vedle rámu dveří. Nastražený obušek do ní okamžitě vpustil patnáct tisíc voltů a pokropil jí obličej působivou směsí barvy a povolených omamných látek.
Lyle vypnul zbraň dálkovým ovladačem a potom ji opatrně zasunul zpět do držáku. Jeho překvapivá návštěvnice sice dýchala, ale byla očividně v pořád-ném metabolickém šoku. Pokusil se očistit jí nos a ústa papírovým kapesníkem. Chlapíci, kteří mu prodali ten obušek, nepřeháněli, vážně to nešlo dolů. Obličej a krk měla syté zelené a její hrudník

vypadal jako knihová batika.
Bojové brýle jí částečně zakryly oči. Se sundanými brýlemi vypadala jako nějaký brčálově zelený mýval.
Lyle se pokusil vyvléct ji z její výstroje klasickým způsobem, pochopil, že to nepůjde a přinesl si z dílny nůžky na plech. Prostříhal si cestu tajuplně se vlnící-mi silovými rukavicemi a kevlarovými tkaničkami pneumoreaktivních vojenských bagančat. Její černý rolák byl na povrchu drsný a byl vyztužen prsním a zádovým krunýřem, který vypadal, že by dokázal zadržet palbu z lehkých zbraní.
Kalhoty měly devatenáct samostatných kapes, které byly přecpány všemi možnými tajuplnými drob-nůstkami: matně černou omračující elektrickou pisto-lí, zábleskovými kapslemi, práškem na snímání otisků, patentním kapesním nožem, narkotickými náplastmi, plastovými pouty, trochou peněz, boucha-cími kuličkami, hřebenem a kazetou s líčidly. Podrobná prohlídka odhalila dvojici titěrných mikrofonů se zesilovači, které měla zasazené do zvu-kovodů. Lyle vytáhl ty malinké přístrojky úzkými kleštěmi. V tu chvíli ho to začalo opravdu vážně zají-mat. Spoutal jí ruce a nohy zámky na kolo pro případ, že by nabyla vědomí a pokusila se hrát si na superhr-dinu.
Kolem čtvrté hodiny ranní se rozkašlala a začala se zuřivě zmítat. Letní noci mohou být v dílně pěkně chladné. Lyle se nějakou chvíli zabýval problémem technického řešení a potom z prázdné místnosti při-nesl velkou pokrývku udržující teplo. Uprostřed vy-střihl slušivý otvor ve stylu ponča, kterým prostrčil dívčinu hlavu. Sundal z ní zámky - stejně by se z nich nejspíš dokázala vyvléknout - a sešil všechny čtyři okraje deky zvenčí pevnou strunou, kterou používal na šití sedel. Sešil okraje ponča do pevného pásku, který jí těsně ovinul kolem krku a zajistil visacím zámkem. Když skončil, měl před sebou útulný vak, který obsahoval celé její tělo s výjimkou hlavy, která právě začínala slintat a chrčet.
Vydatná dávka vteřinového lepidla na spodek vaku ji připevnila k podlaze dílny. Deka byla z laciné, ale pevné potahové látky. Pokud by si dívka dokázala prorazit cestu látkou deky jen za pomoci nehtů, potom by to nejspíš měl stejně spočítané. Na Lyla dolehla únava. Dal si láhev roztoku glukózy, tři aspi-riny a konzervu čokoládového pudingu. Potom se vy-houpl do své sítě a usnul.
Probudil se kolem desáté. Jeho zajatkyně seděla ve vaku, zelenou tvář kamennou, oči podbarvené krví a hnědé vlasy slepené značkovací barvou. Lyle vstal, ustrojil se, posnídal a opravil rozbitý zámek dveří. Mlčel, částečně proto, že si myslel, že ticho ji pořádně nahlodá, ale hlavně proto, že si nemohl vzpomenout, jak se jmenovala. Ostatně, byl si téměř jistý, že to stejně nebylo její pravé jméno.
Když skončil s opravou dveří, vytáhl lanko klepát-ka, aby se dostalo mimo dosah ze země. Předpokládal, že oni dva teď potřebují trochu soukromí.
Potom záměrně nažhavil nástěnnou obrazovku a zapnul kabelový tuner. Jakmile se zase začaly obje-vovat ty podivné titulky, dívka zneklidněla.
„Kdo vlastně jste?“ začala nakonec vyzvídat.
„Opravář kol, madam.“
Odfrkla si.
„Myslím, že nepotřebuju znát vaše jméno,“ řekl, „ale potřebuju vědět, ke komu patříte a proč vás sem poslali a co musím udělat, abych se z téhle šlamastiky nějak dostal.“
„Nezačal jste zrovna dobře.“
„Ne,“ připustil, „možná, že ne, ale vy jste ta, která to zkazila. Já jsem jen čtyřiadvacetiletý opravář kol z Tennessee. Ale vy, vy máte na sobě dost speciální výbavy na to, abyste si mohla koupit celý můj kvartýr s přehledem pětkrát.“
Otevřel víčko se zrcátkem v její kazetě s líčidly a ukázal jí její tvář. Pod zelenými cákanci se zaškare-dila ještě víc.
„Chci, abyste mi řekla, o co tady jde,“ pokračoval.
„To v žádném případě.“
„Pokud čekáte, že vás přijdou zachránit vaše zálo-hy, já si nemyslím, že by přišly,“ řekl Lyle. „Prohledal jsem vás dost důkladně a otevřel jsem všechny ty vaše malinké mašinky a vyndal jsem z nich všechny bate-rie. Ani vlastně nevím, co jsou některé ty přístroje zač nebo jak fungují, ale, víte, poznám, jak vypadá bate-rie. Už uplynulo spousta času. Takže si nemyslím, že by vaše zálohy vůbec věděly, kde teď jste.“
Mlčela.
„Podívejte,“ navázal, „vy jste to opravdu projela. Nechala jste se chytit naprostým amatérem a teď jste v pozici rukojmí, ve které můžete zůstat donekoneč-na. Já mám dost vody, nudlí a sardinek, abych tady mohl žít celé dny. Nevím, třeba si můžete zatelefono-vat bůhvíkam z nějakého přístroje, který máte im-plantovaný do stehenní kosti, ale spíš se mi zdá, že jste tak trochu v průseru.“
Trošku se zavrtěla ve vaku a odvrátila zrak.
„Máte něco společného s tím tunerem tady, že?“
Mlčela.
„Když se nad tím tak zamyslím, řekl bych, že tahle krabička nemá nic společného se mnou ani s Eddym Dertouzasem,“ řekl Lyle. „Myslím, že to mohlo být adresováno Eddymu, ale nemyslím si, že by o to něko-ho žádal. Někdo prostě chtěl, aby ji on měl, nejspíš některý z těch jeho podivných evropských kontaktů. Eddy býval v politické skupině, která si říkala CAP-CLUG, slyšela jste o nich někdy?“
Vypadalo dost pravděpodobně, že o nich slyšela.
„Taky jsem je neměl nikdy moc rád,“ prozradil jí Lyle. „Nejdřív mě tak trochu strhli těmi svými velký-mi řečmi o svobodě a občanských právech, potom ale když přijdete na schůzi CAPCLUG nahoře v úrovni penthousů a tam jsou všichni ti pupkatí frajírci v brýlích, kteří žvatlají nesmysly jako 'Musíme sledo-vat technologické imperativy, nebo budeme odvrženi na smetiště dějin'. Je to banda zbytečných náfuků, kteří si ani nemůžou zavázat tkaničky u bot.“
„Jsou to nebezpeční radikálové, kteří podvracejí státní svrchovanost.“ Lyle pozorně zamrkal. „Čí státní svrchovanost by to měla být?“

„Vaše, moje, pane Schweiku. Já jsem z NAFTA, jsem federální agent.“
„Vy jste federálka? Jak se potom můžete vloupávat do cizích bytů? Není to v rozporu se Čtvrtým dodat-kem nebo tak něco?“
„Pokud myslíte Čtvrtý dodatek Ústavy Spojených států, ta listina byla nahrazena už před lety.“
„Jo... dobře, asi máte pravdu.“ Lyle pokrčil rameny. „Zmeškal jsem hodně hodin občanské výchovy... Stej-ně mi to nikdy nic moc neříkalo. Promiňte, ale jak jste to říkala, že se jmenujete?“
„Říkala jsem, že se jmenuju Kitty Casadayová.“
„Jasně. Kitty. Dobře, Kitty, je to mezi námi dvěma. Vypadá to, že se nám tu vyskytl oboustranný pro-blém. Co bych podle vás měl udělat v takovéto situa-ci? Myslím, když se na to podíváme prakticky.“
Kitty se nad tím zamyslela, překvapená. „Pane Schweiku, měl byste mě okamžitě pustit, vrátit mi výstroj a odevzdat mi tu skříňku a všechna souvisejí-cí data, záznamy nebo diskety. Potom byste mě měl doprovodit z Archiplatu nějakým nenápadným způso-bem tak, aby mě nezastavila policie, která by se mě vyptávala na ty skvrny na hlavě. Dost by se hodilo i nové oblečení.“
„Takže takhle, co?“
„To by byl váš nejrozumnější postup.“ Oči se jí zúžily. „Nemůžu vám nic slíbit, ale mohlo by to velmi významné ovlivnit vaši další situaci.“
„Vy mi tedy nechcete říct, co jste zač ani odkud jste ani kdo vás poslal ani o co tady vlastně jde?“
„Ne. V žádném případě. Nemám povoleno odhalit to nikomu. Vy to nepotřebujete vědět. Vy to nemáte vědět. A kromě toho, pokud jste opravdu tím, za koho se prohlašujete, proč byste se o to měl vůbec zajímat?“
„Ale mě to fakt moc zajímá. Nedokázal bych se po celý zbytek života trápit přemítáním nad tím, kdy mě přepadnete v nějakém temném zákoutí.“
„Kdybych vám chtěla ublížit, udělala bych to při našem prvním setkání, pane Schweiku. Byli jsme tu sami, takže jsem vám mohla klidně rozbít hlavu a vzít si všechno, co bych chtěla. Jen mi dejte tu skříňku a všechna data a přestaňte se pokoušet mě vyslý-chat.“
„A co kdybych vás přistihl, jak se vloupáváte do mého bytu, Kitty? Co byste se mnou provedla?“
Mlčela.
„Takhle se nikam nedostaneme. Pokud mi neřek-nete, o co tu kráčí,“ spustil Lyle zhurta, „asi to holt půjde po zlém.“
Rty její pohrdavě stáhly.
„Dobře, řekla jste si o to.“ Lyle zapnul mediátor a vyťukal číslo. „Pete?“
„Ne, tady je Petův mukl,“ odpověděl telefon. „Můžu vám něčím pomoct?“
„Řekneš prosím tě Petovi, že Lyle Schweik má nějaké problémy a že potřebuje, aby Pete okamžitě přišel sem do jeho opravny? A aby s sebou vzal něja-kou pořádnou vazbu od Pavouků.“
„Jaké problémy, Lyle?“
„Potíže s úřady. A je jich spousta. Nemůžu říct víc. Myslím, že tahle linka by mohla být napíchnutá.“
„Jasan. Dohlídnu na to. Čaues, frajere.“ Mukl zavě-sil.
Lyle vstal z pytle a vrátil se k pracovnímu stolu. Vzal Kittino laciné kolo z opravářského stojanu a vztekle ho odhodil stranou. „Víte, co mě fakt dožra-lo?“ ozval se nakonec. „Že jste se ani nenamáhala, abyste se sem dokázala vetřít, usadit se tady jako moje spolubydlící a potom ukrást tu zatracenou skříňku. Že jste mě nerespektovala ani takhle málo. Sakra, vždyť byste ani nemusela nic krást, Kitty. Stačilo by vám jen se usmát a slušně poprosit a já bych vám tu skříňku dal na hraní. Já nesleduju média, nenávidím ty kecy.“
„Byl to zvláštní případ. Nebyl čas na nějaké po-drobnější vyšetřování nebo průzkum. Myslím, že byste měl okamžitě zavolat svým gangsterským pří-telům a říct jim, že jste se spletl. Řekněte jim, aby sem nechodili.“
„Takže si konečně promluvíme vážně?“
„Ne, nebudu mluvit.“
„Dobře. Počkáme.“
Po dvaceti minutách zazvonil Lylův telefon. Opatr-ně jej zvedl, když nechal vypnutý obraz. Byl to Pete od Městských pavouků. „Kámo, kde máš klepadlo?“
„Jo, sorry, vytáhl jsem ho, nechtěl jsem, aby mě někdo vyrušoval. Hned se spustím.“ Lyle odjistil pře-pínače brzd.
Lyle otevřel dveře a do dílny vyskočil Pete. Byl to velikán, ale měl kostnatou, šlachovitou stavbu těla jako lezec, holé snědé paže a holeně a velké přilnavé skokan-ské boly. Měl koženou kombinézu bez rukávů posetou karabinkami a příchytkami a na zádech mu seděl velký plátěný tlumok. Na tmavé pleti na levé tváři měl pod černým strništěm šest působivých tetování.
Pete pohlédl na Kitty, šlachovitými mozolnatými prsty si zvedl zrcadlovky, pohlédl na ni znovu bez brýlí a spustil brýle zpět na místo. „Páni, Lyle.“
„Jo.“
„Nikdy by mě nenapadlo, že provádíš takový úchyl-nosti.“
„Tohle je vážná věc, Pete.“
Pete se otočil ke dveřím, dřepl si a vtáhl do dílny druhou osobu. Měla na sobě obnošenou klimatizova-nou bundu, dlouhé kalhoty, kozačky na zip a zrca-dlovky s drátěnými obroučkami. Měla krátké ježaté vlasy pod zeleným kloboučkem. „Já jsem Mabel. Ještě se neznáme.“
„Já jsem Lyle.“ Máchl rukou. „Tady v tom vaku je Kitty.“
„Říkal jsi, že potřebuješ někoho silného, a tak jsem vzal s sebou Mabel,“ řekl Pete. „Mabel je sociální pracovnice.“
„Vypadá to, že to tady máš pěkně pod kontrolou,“ konstatovala Mabel zpěvavě, jak se tak drbala na krku a rozhlížela se po bytě. „Co se stalo? Vloupala se ti do dílny?“

„Jo.“
„A,“ připojil se Pete, „ze všeho nejdřív popadla šo-kový obušek?“
„Přesně.“
„Říkal jsem ti, že zloději jdou vždycky nejdřív po zbraních,“ řekl Pete a usmíval se a drbal se v podpaží. „Neříkal jsem ti to? Nech nějakou zbraň na očích, člověče, a zloděj to nevydrží. Je to ta první věc, kterou popadne.“ Zasmál se. „Funguje to tak vždycky.“
„Pete je od Městských pavouků,“ vysvětloval Lyle Kitty. „Jeho lidé mi postavili tuhle dílnu. Jedné tmavé noci vytáhli tenhle mobilní domov nepozorovaně čty-řiatřicet pater přímo po stěně Archiplatu a potom v tichosti vybourali velkou díru z boku budovy a celou dílnu tou dírou vtáhli dovnitř. Pak do nosníků zasu-nuli explozivní nýty a zavěsili mi ji tady do vzduchu. Městští pavouci se zabývají sportovním šplháním stejně jako já bicykly, jen s tím rozdílem, že oni berou lezení velmi vážně a že jich je spousta. Byli mezi prvními, kteří se začali usazovat v zóně, a od té doby tady žijí a jsou to mí velmi dobří přátelé.“
Pete poklekl na jedno koleno a pohlédl Kitty do oka. „Já miluju pronikání do bytů, a co vy? Nic mě tak nevzruší jako nějaká rychlá a dokonale provedená vloupačka.“ Popaměti zalovil v batohu. „Jde o to,“ -vytáhl fotoaparát - „že když to děláte ze sportu, ne-smíte nic ukrást. Jen si prostě pořídíte trofejní sním-ky, abyste dokázali, že jste tady byli.“
Několikrát si ji vyfotil a zubil se, když uhýbala před objektivem.
„Dámo,“ vydechl k ní, „jakmile se změníte v nena-sytu a do krásy přímé akce se vám vloudí chamtivost a touha po bohatství, potom se z životního stylu stane prostituce. Kazí to krásu čistého sportu.“ Pete vstal. „My Městští pavouci nemáme rádi obyčejné zloděje. A obzvlášť nemáme rádi zloděje, kteří se vloupají do bytů našich klientů, jako je tady Lyle. A absolutně, ze všeho nejvíc nesnášíme zloděje, kteří jsou tak pitomí, že se nechají chytit při činu na teritoriu našich pří-tel.“
Petovo husté obočí se zkroutilo, jak přemýšlel. „Teď bych tady rád, Lyle, starý brachu,“ oznámil, „zabalil tvou malou přítelkyni od hlavy k patě šikovným pev-ným lankem, odtáhl ji odtud dolů do Archiplatu Zlatá brána - víš, toho velkého v centru města tam u MLK a Státovky dvacet sedm? - a zavěsil ji hlavou dolů uprostřed kupole.“
„To nezní příliš mile,“ sdělila mu Mabel vážně.
Pete vypadal uraženě. „Já za to od něj nebudu chtít žádné peníze ani nic podobného! Jen si ji představ, jak se tam nádherně točí mezi těmi lustry a stovkami zrcadel.“
Mabel poklekla a podívala se Kitty do tváře. „Do-stala nějakou vodu od té doby, co upadla do bezvědo-mí?“
„Ne.“
„Tak, pro lásku na nebesích, dej té nebohé ženě něco k pití, Lyle.“
Lyle podal Mabel cyklistickou láhev osvěžujícího elektrolytu. „Vy jste ještě nepochopili, o co tu běží,“ řekl. „Podívejte se na všechny ty věci, které jsem jí vzal.“ Ukázal jim zrcadlovky, bagančata, pistoli s omamným plynem, rukavice, uhlíkovo-dusíkové ka-rabiny a slaňovací výbavu.
„Páni,“ řekl Pete nakonec, když přejížděl po tlačít-kách na svých brýlích, aby si prostudoval nejjemnější detaily, „tohle není obyčejná zlodějka! Bude asi patřit k nějakým pouličním samurajům od Mahagonových válečných ptáků nebo tak něco!“
„Říká, že je federální agentka.“
Mabel se náhle postavila a vztekle odtrhla láhev Kitty od rtů. „Děláš si legraci, co?“
„Zeptej se jí.“
„Já jsem sociální pracovnice pátého stupně z Od-dělení pro obnovu města,“ řekla Mabel. Ukázala Kitty oficiální průkaz.
„A ke komu patříte vy?“
„Nemám oprávnění vám teď tuhle informaci vyzra-dit.“
„Já tomu nevěřím,“ vrtěla hlavou Mabel a cpala si roztřepenou holografickou legitimaci zpátky do klo-boučku. „Tys chytil někoho z jedné z těch šílených reakcionářských tajných jednotek černých baretů. O tohle tu nejspíš kráčí.“
Pomalu zavrtěla hlavou. „Víte, když pracujete pro vládu, slýcháte hrůzostraš-né příběhy o těchhle pravičáckých paravojenských cvocích, ale na vlastní oči jsem ještě nikdy žádného neviděla.“
„Žijeme ve velice nebezpečném světě, slečno Sociál-ní pracovnice.“
„Ach, o tom mi povídejte,“ posmívala se Mabel. „Pracovala jsem na lince sebevrahů! Vyjednávala jsem o rukojmí! Já jsem proškolená sociální pracovni-ce, miláčku! Viděla jsem mnohem víc hrůz a strádám, než vy kdy uvidíte. Zatímco vy jste dělala kliky v ně-jakém pohodlném nafoukaném výcvikovém táboře, já jsem byla tady venku ve skutečném světě!“
Mabel nepřítomně odšroubovala zátku cyklistické láhve a zhluboka se napila. „O co se to propána snažíte, proč se dobýváte do squatu opraváře kol?“
Kittin kamenný klid pokračoval. „Má to něco spo-lečného s tím kabelovým tunerem,“ nadhodil Lyle. „Doručili mi ho sem včera a pak se objevila ona jen o pár hodin později. Začala se mnou flirtovat a řekla mi, že by u mě chtěla bydlet. Samozřejmě, že mi to bylo hned divný.“
„Přirozeně,“ souhlasil Pete. „To byl opravdu špatný tah, Kitty. Lyle bere antilibidáty.“
Kitty zírala hořce na Lyla. „Už chápu,“ řekla koneč-ně. „Takže takhle to dopadne, když z někoho odstra-níte všechen sex... Dostanete podivného páchnoucího tvora, který tráví všechen čas prací v garáži.“
Mabel zbrunátněla. „Slyšeli jste to?“ vztekle trhla Kittiným vakem. „Kdo vám dal právo, abyste mohla hodnotit sexuální orientaci tohoto občana? Hlavně potom, když jste se cynicky pokoušela sexuálně jím manipulovat, abyste dosáhla svých nelegálních cílů? Ztratila jste snad všechen smysl pro slušné chování? Vy... měla byste být zažalována.“
„Dělejte, co je vám libo,“ procedila Kitty.
„Možná to udělám,“ prohlásila Mabel pochmurně. „Sluneční světlo je tou nejlepší desinfekcí.“
„Jo, pověsíme ji na nějaké opravdu slunečné a veřejně přístupné místo a zavoláme partu lidí od novin,“ navrhl Pete.

„Strašně se třesu na tuhle vy-makanou nindžovskou výbavu! Já i ostatní Pavouci si budeme vědět rady, co s těmahle dálkovýma ušima, stopovacím práškem a epoxidovými štěnicemi. A s přísavnými mačkami. A s provazem z uhlíkatých vláken. Se vším, vážně! Se vším, vyjma těch jejích nafoukaných vojenských bagančat, ty se mi fakt hnusí.“
„Hele, všechny ty věci jsou moje,“ prohlásil Lyle příkře. „Viděl jsem je první.“
„Jo, myslím, že jo, ale... Dobře, Lyle, když se s námi podělíš o tu výbavu, zapomeneme na všechno, co nám ještě dlužíš za to, že jsme ti udělali tuhle dílnu.“ „No tak, už jen ty bojové brýle jsou cennější než celý tenhle byt.“
„Já bych se ráda mrkla na ten tuner,“ řekla Mabel odhodlaně. „Nevypadá příliš moderně ani složitě. Ve-zmeme ho k těm usmoleným bastlířům, kteří se pofla-kují po Modrém papouškovi, a požádáme je, jestli by nedokázali zpětně zjistit technologický postup jeho výroby. Zveřejníme všechna schémata na nějakých dvaceti třiceti sítích progresivních aktivistů a uvidí-me, co z kyberprostoru vypadne.“
Kitty se na ni zahleděla. „Neblahé následky takové hloupé a nezodpovědné akce pak dopadnou zcela na vaši hlavu.“
„Já to risknu,“ usadila ji Mabel ležérně a poklepá-vala si při tom na klobouček. „Možná to může trošku zmáčknout mou měkkou liberální hlavu, ale jsem si dost jistá, že vaši ošklivou fašistickou hlavičku to dokáže rozlousknout jako kokosový ořech.“
Kitty se náhle začala zuřivě zmítat a prodírat se ven z vaku. Se zájmem sledovali, jak sebou škubala, trhala a divoce vykopávala. Nic jiného se nedělo.
„Dobře,“ kapitulovala nakonec a supěla únavou. „Poslali mě z úřadu senátora Creightona.“
„Koho?“ zeptal se Lyle.
„Creightona! Senátora Jamese P. Creightona, muže, který je vaším senátorem v Tennessee posled-ních třicet let!“
„Ach,“ podivil se Lyle. „To mi nějak uniklo.“
„My jsme anarchisti,“ sdělil jí Pete.
„Já jsem samozřejmě slyšela o tom ošklivém sta-rém paprikoví,“ ozvala se Mabel, „ale sama jsem z Britské Kolumbie, kde měníme senátory stejným způsobem, jako si člověk mění ponožky. Copak je s ním?“
„No, senátor Creighton má velký vliv a bohaté zku-šenosti! Byl senátorem Spojených států ještě dříve, než byl svolán první Senát NAFTA! Má početný a mocný a velmi zkušený pracovní tým. sestávající z dvaceti tisíc tvrdě pracujících lidí s velkým vlivem v Zemědělském, Finančním a Telekomunikačním vý-boru!“
„Jo? A co?“
„Takže,“ řekla Kitty nešťastně, „nás -jeho zaměst-nanců - je dvacet tisíc. Jsme už na svých místech desítky let a samozřejmě jsme si nashromáždili spou-stu moci a vlivu. Zaměstnanci senátora Creightona v podstatě vedou některé velké části vlády NAFTA a pokud senátor ztratí svůj úřad, dojde k dosti vel-kým... zbytečným politickým vírům.“
Zvedla zrak. „Možná si myslíte, že senátorovi zaměstnanci nejsou tolik politicky důležití. Ale kdyby se lidé jako vy ob-těžovali pochopit něco ze skutečného způsobu, jakým funguje vaše vláda, potom byste věděli, že zaměst-nanci senátorů jsou ve skutečnosti klíčové osoby.“
Mabel se podrbala na hlavě. „Vy mi chcete namlu-vit, že dokonce i nějaký ubohý senátor má vlastní jednotku černých baretů?“
Kitty se zatvářila uraženě. „On je skvělý senátor! Nemůžete mít funkční organizaci s dvaceti tisíci za-městnanci a nebrat velmi vážně bezpečnost! A kromě toho, parlament má jednotky černých baretů po celá léta! Je jen správné, že tady dochází k rovnováze sil.“
„Páni,“ ozvala se Mabel. „Tomu starochovi je sto dvanáct nebo tak nějak, co?“
„Sto sedmnáct.“
„Ani se zdravotní péčí věnovanou politikům z něj už nemůže moc zbývat.“
„Už je dávno vyřízený“ zamumlala Kitty. „Čelní laloky má odpálené... Stále ještě dokáže sedět, a když ho nadopují podpůrnými prostředky, dokáže opako-vat, cokoli mu pošeptáte. Taky má implantované dva permanentní posilovače sluchu a obecně... no... je dál-kově ovládán svým muklem.“
„Svým muklem, jo?“ opakoval Pete zamyšleně.
„Je to velmi kvalitní mukl,“ reagovala Kitty. „Program je starý, ale bylo o něj velmi dobře postaráno. Má zakoře-něné pevné morální hodnoty a vynikající politické vystu-pování. Ten mukl je opravdu velmi podobný dřívějšímu senátorovi. Jde jen o to, že... enm, že je starý. Stále ještě dává přednost zastaralým sdělovacím prostředkům. Téměř všechen svůj čas tráví sledováním staromódního veřejného politického vysílání a poslední dobou mu něco vlezlo do hlavy a začal vysílat komentáře.“
„Člověče, nikdy nevěřte muklovi,“ ozval se Lyle. „Já je nesnáším.“
„Já taky,“ připojil se Pete, „ale dokonce i mukl vy-chází ze srovnání s politikem mnohem lépe.“
„Já v tom nevidím žádný problém,“ ozvala se Mabel. „Senátor Hirschheimer z Arizony má přímé nervové spojem se svým muklem dlouhá léta a má vynikající vývoj stále rostoucích volebních preferencí. Stejné to je i se senátorkou Marmalejovou z Tamauli-pas; ta je nějaká duchem nepřítomná a všichni vědí, že je udržována při životě přístroji, ale je tvrdou zastánkyní ženských otázek.“
Kitty k ní vzhlédla. „Vy si nemyslíte, že je to tak zlé?“
Mabel zavrtěla hlavou. „Já nejsem z těch, kdo by posuzovali důvěrnost vztahu jedince k jeho vlastnímu elektronickému alter egu. Podle mého názoru je to základní otázka soukromí.“
„Na poradě před akcí mi říkali, že je to velmi vážné a že všichni začnou šílet, jakmile se dozvědí, že vyso-ký státní zastupitel je v podstatě jen výstupní jednot-kou nějaké nekontrolovatelné umělé inteligence.“
Mabel, Pete a Lyle si vyměnili pohledy. „Překvapi-la vás ta zpráva?“ zeptala se Mabel.
„Se ví, že ne,“ řekl Pete. „Pohoda,“ dodal Lyle.
Vypadalo to, že se v tu chvíli v Kitty něco zlomilo. Hlava jí poklesla. „Nezodpovědní emigranti v Evropě rozšiřují

skříňky, které dokážou dekódovat senátoro-vy komentáře. Tedy, komentáře senátorova mukla... Mukl mluví stejně, jak to dělával senátor, když byl v soukromí a mimo dosah médií. Tak, jak mluvil ve svých denících. Pokud můžeme soudit, ten mukl vlastně byl jeho deníkem... býval to jeho osobní lap-top. On prostě neustále převáděl soubory a moderni-zoval programové vybavení a učil jej novým trikům, jako bylo rozeznávání hlasu a psaní projevů; také mu svěřoval pravomoci jako svému právnímu zástupci a tak podobně... A potom jednoho dne prolomil mukl nějakou bariéru. Myslíme si, že mukl z hloubi duše věří, že to on je senátorem."
„Tak té hloupé věci pro změnu řekněte, ať chvíli drží hubu."
„To nemůžeme. My ani přesně nevíme, kde mukl fyzicky je. Ani jak přidává ty sarkastické komentáře do kabelového vysílání. Senátor míval za starých časů spoustu přátel v telekomunikačním průmyslu. Existuje hodně možností a míst, kam ukrýt kus distribu-ovaného software."
„A to je všechno?" zeptal se Lyle. „To je ono, to je to vaše velké tajemství? Proč jste za mnou prostě nepřišla a nepožádala mě o tu skříňku? Nemusela jste se převlé-kat do bojové výstroje a vykopávat mi dveře. To je docela dobrá historka, já bych vám tu věc nejspíš dal."
„To jsem nemohla, pane Schweiku."
„Proč ne?"
„Protože," vložil se do toho Pete, „její lidé jsou důležití státní funkcionáři a ty jsi ubohý mechanik, který žije v chudinské čtvrti."
„Říkali mi, že je to velmi nebezpečná oblast," zamu-mlala Kitty.
„Není nebezpečná," opáčila Mabel.
„Ne?"
„Ne. Všichni tady jsou příliš švorc na to, aby byli nebezpeční. Tohle je prostě jen jeden z prostorů, kde si může člověk svobodně vydechnout. Celá městská infrastruktura tady v Chattanooze je hrozně přeplá-novaná. Bylo tady příliš mnoho peněz příliš dlouhou dobu. Nebyl tu žádný prostor pro spontánnost. Zadu-silo to život města. Proto všechny tak potěšilo, když vzbouřenci v těchto třech podlažích založili požár."
Mabel pokrčila rameny. „Pojišťovny uhradily škody. Nejdříve přišli rabovači. Potom tu bylo pár skrýší pro děti, lumpy a ilegální přistěhovalce. Potom začaly vzni-kat stálé squaty. Pak umělecké ateliéry a pololegální dílny a bordely. Potom bizarní kavárničky, potom pe-kárny. Brzy se sem vetřou kanceláře odborníků a potom dojde k rekonstrukci vodovodu a elektrických rozvodů. Jakmile se to stane, ceny nemovitostí vyskočí prudce nahoru a celá zóna se přemění zase zpátky v obytnou oblast. Stává se to dnes a denně."
Mabel mávla rukou ke dveřím. „Kdybyste věděla něco o moderním městském rozvoji, viděla byste, že k tomuto druhu, ehm, spontánní obnovy města dochází tady všude. Dokud budete mít naivní mladé lidi se spoustou energie, které může vzrušovat bezdůvodný život v tlejících, nebezpečných skládkách, který jim na oplátku nabídne představu, že jsou osvobozeni od dohle-du, potom to všechno dlouhodobě funguje docela dobře."
„Ach."
„Jo, takovéhle zóny se ukazují být nadmíru užiteč-né pro všechny zúčastněné. Nakrátko tu můžou pár lidí napadat neobvyklé myšlenky a oni se mohou cho-vat lehce nezvyklým způsobem. Mohou si vyzkoušet všechny druhy drobných podvůdků a přestupků a pokud vydělají nějaké peníze, stanou se řádnými občany, a pokud ne, slehne se po nich zem, protože všechno je to jen jejich chyba. Není v tom nic nebez-pečného." Mabel se zasmála, potom se uklidnila.
„Lyle, pusť tu ubohou hloupou náfuku z pytle."
„Je tam uvnitř nahá."
„Dobře," řekla netrpělivě, „vyřízni ve vaku škvíru a hoď jí tam nějaké oblečení. Mrskni sebou, Lyle."
Lyle dovnitř hodil cyklistické kraťasy a mikinu.
„A co moje výstroj?" dožadovala se Kitty, když se tápavě popaměti soukala do šatů.
„Něco vám řeknu," ozvala se Mabel zamyšleně. „Tady Pete vám vaši výstroj vrátí asi tak do týdne, jakmile si jeho přátelé nasnímají všechny obvody. Určitě mu dovolíte, aby si všechny ty tretky chvíli
nechal jako odměnu za to, že okamžitě všem nevyzvo-ní, co jste zač a co tady děláte."
„Skvělý nápad," oznámil Pete, „úžasné, pragmatic-ké řešení!" Začal horečnatě sbírat výbavu a cpát si ji do batohu.
„Vidíš, Lyle? Jeden telefonát starému Pa-voukovi Petemu a máš po problému, brácho! Já a Mabel-federálka jsme v řešení problémů profíci. Další potenciálně smrtelná konfrontace byla zažeh-nána bez ztráty jediné kapky krve nebo života." Pete zapnul zip batohu. „Takže to bychom měli, souhlasí s tím všichni? Problém je vyřešen! Ozvi se, když budeš mít nějakou práci, Lyle, kamaráde. Zlom vaz." Pete vyklouzl ze dveří a vyrazil nejvyšší rychlostí na pružných podrážkách svých reaktivních bot.
„Mockrát děkuju, že jste svěřila mou výstroj do nikou sociopatických zločinců," ozvala se Kitty. Vy-strčila ruku z vaku, popadla z rohu pracovního stolu kombinovaný nástroj a začala si rychle razit cestu na svobodu.
„To pomůže líné, zkorumpované a málo placené chattanooské policii, aby brala život o něco vážněji," vysvětlila jí Mabel a bledé oči jí při tom zářily. „Kromě toho, je hluboce nedemokratické vyhrazovat speciální technické vědomosti pouze pro nátlakovou skupinu tajné vojenské elity."
Kitty zamyšleně přejížděla palcem po ostří kera-mické čepele nástroje a narovnala se přitom do celé své výšky, s očima přivřenýma do štěrbin. „Stydím se, že pracuju pro stejný stát jako vy."
Mabel se klidně usmála. „Miláčku, vaše tradice temné státní paranoie pořádně zaspala dobu! Tohle je postmo-derní doba! Teď jsme v područí vlády s vážnou diagnózou schizoidního mnohonásobného rozštěpení osobnosti."
„Jste opravdu odporná. Opovrhuji vámi víc, než dokážu popsat." Kitty píchla palcem směrem k Lylo-vi. „Dokonce i tenhle bláznivý eunušský anarchistic-ký kluk vypadá ve srovnání s vámi velmi dobře. Alespoň je soběstačný a podřizuje se zákonům trhu."

„Myslím, že vypadá dobře, alespoň od chvíle, kdy jsem ho poznala," odpověděla Mabel s úsměvem. „Je šikovný, má skvěle vyvinuté svaly a neobtěžuje žen-ské. A navíc dokáže opravit domácí spotřebiče a má volný pokoj. Myslím, že byste se k němu měla na-stěhovat, zlatíčko."
„Co má tohle znamenat? Nechcete mi snad nazna-čit, že bych se měla usadit tady v zóně jako vy, co? Myslíte si, že máte nějaká autorská práva na život mimo zákon?"
„Nejen si myslím, že byste raději měla zůstat tady uvnitř se svým přítelem, dokud vám z tváře nesleze ta barva. Vypadáte jako otrávený mýval." Mabel se otočila na patě. „Snažte se uchránit si život a neplést se mi do cesty."
Vyskočila ven, odemkla si kolo a za rytmického šlapání zmizela z dohledu.
Kitty si otřela rty a odplivla si ze dveří. „Kristepa-ne, ten obušek mě ale zřídil." Odfrkla si. „Copak nikdy tenhle byt nevětráš, chlapče? Ty výpary z barev tě zabijou dřív, než ti bude třicet."
„Nemám čas, abych ho uklízel nebo větral. Mám spoustu práce."
„Dobře, tak ho uklidím já. A vyvětrám. Zůstanu tady chvíli bydlet, jasný? Možná delší chvíli."
Lyle zamrkal. „Jak dlouho přesně?" Kitty se na něj upřeně zadívala. „Ty mě nebereš vážně, co? Vůbec se mi nelíbí, když mě lidi neberou vážně."
„Ne, ne," ujišťoval ji Lyle kvapně. „Jste velmi vážný případ."
„Slyšel jsi už někdy o dotacích drobným podnikate-lům, chlapče? A co rizikový fond, slyšel jsi o tom někdy? A slyšel jste někdy o federálních subvencích na výzkum a vývoj, pane Schweiku?" Ritty na něj ostře pohlédla a odměřovala slova. „Jo, myslím, že jste možná slyšel o tomhle, pane Technický Kutile. Federální podpora patří k tomu druhu věcí, o které normální člověk ani nezavadí, co? Ale Lyle, když jsi senátorův dobrý kamarád, stane se z tebe 'normální člověk'. Kapíruješ, kámo?"
„Myslím, že jo," připustil Lyle pomalu.
„Pěkně si na tohle téma spolu promluvíme, Lyle. Nebude ti to vadit, že?"
„Ne. Nevadí mi to ani teď, že mluvíte."
„Tady v zóně se děje něco, čemu jsem nejdřív nero-zuměla, co je ale důležité." Kitty se odmlčela, potom si začala drolit zaschlou barvu z vlasů v kaskádě ze-lených lupů. „Kolik jsi zaplatil těm gangsterským Pavoukům, aby ti tu zavěsili tenhle byt?"
„Bylo to něco na způsob výměnného obchodu," vy-světlil jí Lyle.
„Myslíš, že by to udělali znovu, kdybys jim zaplatil přímo v hotovosti? Jo? Myslím, že jo." Zadumaně přita-kala. „Vypadají, jako že mají pořádnou výbavu, ti Městští pavouci. Budu je muset osvobodit od té hydry levičáctví, nebo se jí podaří překecat je k socialistické revoluci." Kitty si otřela ústa rukávem. „Tohle jsou senátorovi voliči! Bylo od nás hloupé, že jsme pustili k vodě ideologickou bitvu jen proto, že tohle je bezcenná oblast obývaná bezstarostnými sociopaty, kteří nevolí. K čertu, to je právě ten důvod, proč je to důležité. Tohle může být životně důležitá oblast v kulturní válce. Hned teď zavolám do úřadu a začnu všechno zařizovat. Nepři-padá vůbec v úvahu, abychom přepustili tohle místo do rukou samozvané Královny pokoje a spravedlnosti."
Odfrkla si, potom se napřímila. „S trochou sebekon-troly a disciplíny dokážu tyhle Pavouky zachránit před nimi samými a přimět je respektovat právo a řád! Nechám je pověsit pár zpátečníků tady ze zóny. Začneme s výcvikem bojových umění."
Eddy zavolal o dva týdny později. Hověl si v plátě-né kabince na pláži kdesi v Katalánsku, na sobě hed-vábnou květovanou košili a nové a velmi draze vypadající zrcadlovky. „Jak jde život, Lyle?"
„Je to v pohodě, Eddy."
„Vede se ti dobře?" Eddy měl na líci dvě nová tetování.
„Jo. Mám novou podnájemnici. Je to učitelka bojo-vých umění."
„Se spolubydlící tentokrát vycházíš dobře?"
„Jo, je dobrá k roztáčení setrvačníku a nekecá mi do práce. Podnikání kolem kol poslední dobou hodně narůstá. Vypadá to, že bych mohl mít legální elektric-kou přípojku a nějaké další obytné prostory, možná dokonce i opravdickou poštovní schránku. Moje nová spolubydlící má spoustu užitečných kontaktů."
„Páni, ženský tě určitě hrozně milujou, Lyle! Nesta-číš je odhánět holí, co, chudáčku? To je mi ale věc."
Eddy se trošku předklonil a odstrčil při tom stříbr-ný popelník plný vykouřených zigarettes se zlatými filtry. „Dostával jsi ty balíčky?"
„Jo. Docela pravidelně."
'To rád slyším," řekl rychle, „ale teď už je všechny můžeš vyhodit. Už ty zálohy nebudu potřebovat. Takže ta data smaž a disky vyházej nebo je prodej. Já mám teď nějaké, no, obzvlášť slibné příležitosti a už ty staré krámy nepotřebuju. Stejně to jsou jen takové krámy pro děcka."
„Dobře, člověče. Když to tak chceš."
Eddy se předklonil. „Dostal jsi poslední dobou nějaký balíček? Nějaké zařízení? Něco jako kabelový tuner?"
„Jo, dostal jsem to."
„To je skvělé, Lyle. Chci, abys tu skříňku otevřel a vylámal všechny obvody kleštěmi."
„Jo?"
„Potom všechny ty součástky vyházej. Odděleně. Jsou za tím problémy, Lyle, jasný? Takové problémy, které zrovna teď nepotřebuju."
„Jako by se stalo, kámo."
„Díky! Jo, od teďka už tě nebudu otravovat žádný-mi zásilkami." Odmlčel se. „Ne, že bych si necenil tvé dosavadní snahy a dobré vůle a tak vůbec."
Lyle zamrkal. „A co tvoje láska, Eddy?"

Eddy si povzdechl. „Frederika! To je pasé! Fakt nevím, Lyle, nějakou dobu to bylo v pohodě, ale nějak jsme to spolu nedokázali vydržet. Ani nevím, jak jsem si někdy mohl myslet, že soukromé policistky jsou sexy. Musel jsem to mít v hlavě totálně popletené... Ale co, teď mám novou přítelkyni.“
„Jo?“
„Je to politická, Lyle. Je radikální členkou španěl-ského parlamentu. No věřil bys tomu? Spím se zvole-nou poslankyní místní evropské vlády.“ Zasmál se. „Politicky jsou sexy, Lyle. Politicky jsou žhavěl Mají charisma. Jsou okouzlující. Jsou mocné. Opravdu do-kážou dát věci do pohybu! Politicky cestují po světě. Znají věci zevnitř. S Violetou prožívám víc zábavy, než kolik jsem si myslel, že jí je na celém světě.“
„To rád slyším, kámo.“
„Milejší, než bys řekl, chlape.“
„V pohodě,“ řekl Lyle chápavě. „Všichni jsme strůj-ci svých životů, Eddy.“
„To je pravda.“
Lyle přikývl. „Už do toho taky pronikám, kámo!“
„Chystáš se zdokonalit tu inerciální věcičku?“ zep-tal se Eddy.
„Možná. Mohlo by se mi to povést. Teď na tom musím hodně pracovat. Už se blížím k cíli, vážně, už začínám podchytávat podstatu věci. Jde mi to fakt dobře. Je to dobrá stopa, člověče. Odvíjí se od toho všechno ostatní. To teda jo.“
Eddy si usrkl svého nektaru. „Lyle.“
„Copak?“
„Nezapojil jsi doufám tu skříňku a nedíval ses na ni, že ne?“
„Vždyť mě znáš, Eddy,“ uklidnil ho Lyle. „Jsem jenom obyčejnej kluk s francouzákem.“

přeložilJiří T. Pelech